

Wratschka in ne izvoljenemu možu?

c) Na kak način je prišel Jakob Črnjavič do volilne legitimacije za občino Hrastje-Mota?

d) Ali je pripravljeno visoko c. kr. ministrstvo notranjih zadev, skrbeti za to, da se v slučaju kazenskega dejanja nemudoma odstopijo akti c. kr. državnemu pravdnstvu v Mariboru in ob enem sistirati konstituiranje okrajnega zastopa gornjeradgonaškega?

Dr. Ploj in tovariši.

Videli bomo, ali bo vsaj minister posegel v nemčursko gnezdo ter pokazal javnosti naše lepe nemčurje!

Deželni zbor štajerski.

Preosnova dežel. volilnega reda.

Poslanec Robič je z drugimi slovenskimi poslanci vred predlagal meseca aprila t. l., naj se volilni red za deželni zbor spremeni. Ta predlog je vtemeljeval v četrtek, dne 1. oktobra. Zahteval je, naj se število poslancev iz velikega posestva zmanjša. Zadnje deželnozborske volitve se je izmed vpisanih 201 volilcev od velikega posestva vdeleževalo 31 oseb. Teh 31 oseb je imelo 30 pooblastil in so si privoščili kar 12 sedežev v deželnem zboru. Na 31 oseb 12 poslancev! To je vendar v nebo kričeča krivica! Reče se: veleposestniki so moške silno zmerni. Nam Slovencem se niso nikdar pokazali zmerne. Pred leti so nam odrekli vsako pravico narodnega obstanka. Ko smo slovenski poslanci l. 1899 čitali v slovenskem jeziku deželnozborske interpelacije, so veleposestniki prvi med vsemi bežali iz deželne zbornice. Kar zadeva trge in mesta, naj v tej skupini volijo ne le samo nekateri trgi, ampak vsi, brez razločka. Poslancev za kmetijske občine je premalo; njih število se mora pomnožiti. Tudi naj se ne volijo po volilnih možeh, ampak vsak volilec naj voli naravnost poslanca. Pravico v kmetijski skupini voliti naj ima vsak, kdor plačuje 8 K direktnega davka. Vpelje naj se nova splošna skupina poslancev, v kateri naj volijo vsi, ki nimajo dozdej volilne pravice v nobeni prejšnjih skupin, tudi tisti, kateri sploh nobenega davka ne plačujejo. Poslanec Robič je izjavil, da Slovenci zahtevamo enako, splošno, direktno in tajno volilno pravico. Ker se pa ta za deželni zbor ne bo dala doseči poprej, preden se enaka volilna pravica ne zagotovi za vlitve v državni zbor in ker zdajšnji umirajoči državni zbor splošne in enake volilne pravice ne bo vpeljal, odstopi gospod Robič z a z d a j od te zahteve

ter tirja le pravičnejšo razdelitev deželnozborskih poslancev.

Nemška katoliška stranka je po poslancu Hagenhoferju vložila skoro jednako zahtevo po pomnožitvi števila deželnozborskih kmetijskih poslancev ter se strinja večinoma z nazori Slovencev. Le to se pristavljajo nemški katoliki, da se iz kmetijske skupine izločijo kraji, kjer so fabrike. Fabričani naj volijo s trgi in mesti. Ob enem pa zahtevajo nemški katoliki pomnožitev števila deželnih odbornikov v skupini kmetijskih poslancev. Kmetijski poslanci imajo zdaj samo le enega deželnega odbornika. Govornik Wagner je rekel, da je za nemške kmete štajerske silno bridko, ker nimajo zdaj zastopnika v deželnem odboru. Bodita dva deželna odbornika izmed kmetov, jeden za slovenski, drugi za nemški del dežele. (Vseh deželnih odbornikov je zdaj šest — deželni glavar je sedmi. Jeden odbornik je izmed veleposestnikov, jeden (gosp. Robič) izmed kmetov — štirje izmed mest in trgov. To je nemška pravica!)

Baron Rokitsky, voditelj »bauernbundlerjev« je tudi zahteval spremembo volilne postave. Večinoma se tudi on strinja z Robičem in Wagnerjem. Le to mu ne gre v glavo, zakaj bi se fabrike uvrstile v mestno skupino. Če se njegov predlog sprejme, bi bili Slovenci na slabšem kakor so zdaj. Po zahtevi Wagnerja bodi vsaka občina s 250 dušami sedež volitve; po predlogu Rokitskega občina s 400 dušami. Baron Rokitsky je zbleknil v svoji surovosti proti nemškim katolikom par psov, radi katerih so mu ti zasulili nekatere prav kosmate.

Poprava naših hudournikov.

V petek, dne 2. oktobra so bili na dnevnem redu predlogi nekaterih nemških »bauernbundlerjev« radi poprave nekaterih gornještajerskih hudournikov, potem dva predloga poslanca Žičkarja v isti zadevi. Že 17. aprila t. l. je vložil ta poslanec predlog, naj se popravi nevaren hudournik Sevnišnica, ki teče pod Zabukovjem in skozi Sevniško občino ter se zliva nekaj nad sevniško železniško postajo v Savo. Dne 2. oktobra je imenovan poslanec zagovarjal in vtemeljeval ta svoj predlog ter zahteval, naj se izroči v pretres deželno-kulturnemu odseku. Deželni zbor je sprejel ta predlog. G. Žičkar je potem utemeljeval drugi predlog, ki ga je vložil dne 21. sept. t. l., naj se uravnajo v brežiškem okraju sledeči trije hudourniki: Močnik v Artički, Gabernica s Sromlico v Zakotski občini. Tudi predlog zastran teh treh potokov se je izročil deželno-kulturnemu od-

seku v pretres in poročilo. — Kadar pridejo na svitlo stenografski zapisniki deželnega zbora, objavimo te govore.

Slovenec zmagal proti Nemcu.

Poslanec Robič je predlagal ob koncu svojega govora zastran volilne reforme za deželni zbor, naj se njegov predlog izroči odseku s 15 člani; grof Stürgkh se je temu ustavljal rekši: Ta odsek naj šteje samo 12 udov, ker se dozdej tudi niso volili odseki s 15 člani, ampak k večjemu z 12 člani. Gosp. Robič je stvar pojasnil, zakaj je treba tako mnogostevilnega odseka z 15 člani? Zato, da ima v njem vsaka stranka vsaj po dva uda. Ker so s slovenskimi, katoliškimi in bauernbündlerskimi poslanci glasovali tudi nekateri nemški narodnjaki, je bil sprejet Robičev predlog. V ta odsek, ki ima preurediti volilveno postavo, sta izmed slovenskih poslancev izvoljena gg. dr. Dečko in dr. Hrašovec.

Politični ogled.

Prva okrožnica Pija X. Novi papež Pij X. je izdal prvo okrožnico vesoljnemu svetu. Sv. oče pravi v njej, da se je s solzami v očeh vpiral izvolitvi in da se je bal slediti onemu, ki je 26 let vladal cerkev z veliko modrostjo. Tudi radi tega se je vstrašil izvolitve, ker bolj kot prej se cerkev nahaja v položaju težkih in trdih stisk. Uklonil pa se je božji volji. Njegov program je delovati, da bo povsod vladal Kristus. Morda se dobe ljudje, nadaljuje okrožnica, ki tajne namene iščejo v naši duši, da bi jih izrabljali za svetne namene in strankarske želje. Da zatrejo že v kali ničeva upanja, izjavljamo, da nočemo biti drugega, kakor služabniki Boga, ki nam je izročil sveto službo. Papež kliče na pomoč skofa, obžaluje boj, ki se povsod bije proti Bogu in pravi, da se mora človeško družbo pripeljati nazaj h krščanski pravosti in kršč. življenju. Priporoča vzgojo mladine, posebno one, ki je določena za duhovski stan. Sveti oče želi, da se katoliška družstva v mestih in na deželi povsod širijo in z vzgledi delujejo za krščansko življenje. Dejanje usmiljenja se mora izvrševati brez ozira na samega sebe in brez ozira na svetne koristi. Ko bo vse zopet urejeno v Kristusu, bodo plemeniti in bogati pravični in darežljivi proti nižjim. Cerkev mora biti popolnoma neodvisna od vsake zunanje vlade. Ko sveta stolica to prostost zahteva zase, ne brani le cerkvene pravice, ampak skrbi za splošno blaginjo in blagor narodov. Sv. oče končuje

»Zakaj nočeš tega denarja?« jo vpraša car.

Zato, ker se bojim, da ni prav zaslužen, odgovori žena. »Vem dobro, da ima moj Ivan na leto le osemdeset rubljev, zato ni mogoče, da bi si bil od tega toliko prihranil.«

Poštenje starke je zelo dopadlo carju. Pove ženi, kdo da je in dostavi, da odslej ji bode sin Ivan pošiljal vsako leto večjo podporo, ker se mu bode zvišala plača.

V. Pruski kralj Friderik II. je imel pogosto pri svoji mizi znanega brezbožneža Voltaire-ja kot gosta. Ta je najraje govoril brezbožno in pchujsljivo ter kvasil proti veri in Bogu. Nekoč se je ravno napeljala govorica o večnosti in nebesih, na kar Voltaire ošabno reče: »Kar se mene tiče, jaz ne maram za nebesa, temveč bi ondi svoj pripravljene sedež le rad prodal.« Na te besede se oglasi neki moder pa bogat mož, rekoč: »Dragi gospod! Mi vsi tukaj smo pod pruskim kraljem, kjer velja postava, ako hoče kdo kaj prodati, mora se prej izkazati, da je on v resnici lastnik tega. Ako morete vi v resnici spričati, da je jeden sedež v nebesih vaš in ga prodaste, kupim ga jaz in če dam celo svoje premoženje zanj!« Brezbožnež je na to umaknil, dobro vedoč, da so ga te besede zadele do živega.

VI. Kralj Ljudevit IX. je dobil za spomin

ogromno veliko repo, katera je rasla na zemljišču, kjer je on svoja mlada leta preživel. Kralj je daroval zanjo sto cekinov. — Ko je o tem zvedel neki plemenitaš, sklenil je pokloniti v dar kralju najlepšega svojega arabskega konja, meneč, da za takšno darilo bo gotovo dobil kraljevsko odmeno. Kralj je konja sprejel, nato pa odprl svojo zakladnico in vzal iz nje ono repo rekoč: »Verjemite mi, gospod, da je ta repa mene stala sto cekinov, pa vendar jo Vam dam kot v zahvalo za Vašega konja.« Plemenitaš se je poklonil, vzal repo in jo nesel domov. Do smrti potem ni mogel pozabiti na to »kraljevsko darilo.«

VII. Grof Adam Revicky, državni kancelar za časa cesarja Franca I., je rad govoril slovaški s svojimi rojaki, ako so prišli k njemu s kako prošnjo. Nekoč pride deputacija od priprostih kmetov, katera izroči kancelarju pisano prošnjo in eden od njih jo razjasnuje rekoč: »Naj bi blagovolil preblagorodni gospod kancelist (pisar) to prošnjo podpirati.« Revicky smejoč se, pove prošniku ljubeznivo: »Moj dragi! Vaša prošnja zdi se mi opravičena in skušal jo bodem povoljno rešiti, ali povedati Vam moram, da jaz nisem kancelist, nego kancelar!«

»No, ni veliko na tem«, odvrne pristočno kmet, »gospod so videti še mladi, ako

jim Bog zdravje da, lahko da kedaj še postanejo celo kancelist.«

VIII. Ogrski kralj Matej (Matjaž?) se je nekoč mudil v mestu Gemer, kjer so mu mestjani napravili velike pojedine. Kakor navadno ob takih slovesnostih se je tudi tukaj napivalo na zdravje kralju, na domovino in posamezne plemenitaše, le samo na kmetstvo ljudstvo se ni nihče spomnil. To kralju, ki je bil veliki prijatelj ljudstva, ni bilo po volji. Ali vendar ne pokaže nobene nevolje, temveč kmalu po pojedini povabi vse družbo na izlet v vinograd. Ondi da sebi in vsem drugim prinese motike ter začno kopati, da je vsem znoj tekel po obrazih. Kmalu ga jame gospoda prositi, naj odjenjajo od težkega dela, on pa jih modro pouči, rekoč: »Vidite, gospoda, kako težko je delo ubogega kmeta. Se li torej ne spodobi, kadar njegove pridelke uživamo, da se spomnimo tudi onih, ki so ga nam tudi pridelali?«

Smešničar.

Dokaz. Čevljarski učenc (mojstrov ženi): »Gospa, gospa; ste-li čuli šum v veži! Mojster je padel.« — Gospa: »Za božjo voljo, pa vendar ni padel po stopnicah?!« — Učenec: »Baš po stopnicah, kajti iz nebes še ni padel ni jeden mojster!«

okrožnico s podeljenjem papeževega blagoslova.

Razmere na Balkanu. Ruski car je bil prve dni tega mesca gost našega cesarja. Bila sta skupaj na lovu v Mürzstegu na Gornjem štajerskem. Ob tej priliki pa se je tudi veliko posvetovalo o razmerah na Balkanu. Nobeden vladarjev ne želi vojske, in če bi tudi Bulgarija ali pa Srbija začela z vojsko, jih ne bode niti Avstrija niti Rusija podpirala. Pač pa se je v Mürzstegu sklenilo, zahtevati od Turčije, da v Makedoniji ublaži razmere. Ustaši pa ne verjamejo, da bi Turčija res kaj odločilnega storila, zato se pripravljajo, da nadaljujejo boj skozi vso zimo. Najmanj 20 000 mož ostane pod orožjem.

Vojna navarnost v vzhodni Aziji. Japonske čete so baje zapustile Dari in se vkrcale na Korejo, v kratkem se pričakuje še več vojaštva. Istotako je 50 000 ruskih vojakov pripravljenih, da se vkrca na Korejo. Sluti se, da se med Rusijo in Japonsko nekaj plete. Za Korejo sta se Japonska in Kitajska stoletja krvavo bojevali, sedaj pa je stopila na mesto Kitajske Rusija ter namerava na vsak način posesti Korejo. Japonska seveda ne namerava svojega najdragocenejšega ozemlja prepustiti brez boja, zaradi tega se z vso resnobo pripravlja na vojno. Tudi Rusija se zelo resno oborožuje. Sploh je stališče v vzhodni Aziji zelo vroče.

Dopisi.

Kapela pri Radgoni. (Piskrovez.) Morebiti mislite, gospod urednik, da me je hudobni svet spravil že pod zemljo ali pa mogoče tudi mislite, da so me braččijanci pojedli na golažu po volitvah v okrajni zastop gornjeradgonski? Toda temu ni tako, ampak jaz sem še vedno čvrst hrust ter še uganjam vedno svoje burke po grešnem svetu, vežem piskre, rinkam ptujske krote itd. Delal sem tudi pri Mireki spodaj v grabi pod Paričjakom. Vezal sem piskre, ranigle, sklede in druge v to stroko spadajoče reči. Gospod urednik! Tukaj Vam je kraj za korondiče v tej grabi. Mimo teče precej velik potok, kjer se lahko ti gnūsi kopljejo, zraven je tudi šuma, kamor jih goni Mirek na pašo. Zato jih tudi redi precejšnje število. Oh, zdaj pa gor v breg k Močniku. Sitna reč to, da mora šepav človek hoditi v take hribe. To Vam pravim, to ni dobro, da svet ni bolj raven, bi vsaj ubogemu piskrovezu ne bilo treba v bregove laziti. Pa naj bo, ker ga jaz itak ne morem zravnati, grem rajši gori k Močniku in prav pridno delam svoj kšelt, ker vem, da še stric hranijo v kleti nekaj one, oh, one ljube žgane kapljice, katera mene tako pokrepča. Pa saj sem jo tudi dobil, pa še prav dobro, zraven pa še par grošev. Korajžen tresnem »cejaj« v puto, puto na pleča, pa stopim k Čuki. Stopim v hišo, prav lepo pozdravim strica, pa nič odgovora. Sedijo za mizo z neko stvarjo v rokah in niti ne trenajo z očesom. Pozdravim drugič, tretjič, četrtič, pa nič in zopet nič. Takoj mi pride na misel: Stari je začaran. Ker se razumem nekoliko o zagovarjanju pri taki reči ter nosim vedno pri sebi neke žegne iz sv. Višarij, stopim k stricu in začnem moliti nad njim molitev iz korana; ko pa izgovorim stavek: Alah, Alah je velik in Mohamed je njegov prerok, se stari vzdigne ter se z vso silo zakadi v me tako, da sem bil takoj pod sepom in seveda tudi hitro na cesti. Še le zgoraj pri Bištofu, kjer sem dobil tudi nekaj dela, zvedel sem, da so Čakov stric ravno študirali, kako bi se dalo storiti to, da bi se »Štajerc«, katerega so držali v rokah, tiskal z belimi črkami na črn papir, ker tako bi bilo po njih mislih bolj »nobel«. Pri Bištofu zakrpam par ponvic, razdražim nekoliko njegove korondiče, se poslovim, pa stopim k Vreni, ki se piše za Jurjeviča. Pa glejte! Tudi tukaj cela truma korondičev, ki so delali grozne viže, da je človeku kar kosti pre-

tresalo. Nekoliko jih zarinkam, nekaj pohodim, en par jih pa tresnem v puto, ker s tem je neki dobro kaditi okrog živine in po hlevih, ker po tem kadilo vse muhe pocrkajo. Bom poskusil. Če bo res tako dobro sredstvo za pokončevanje mūh, bom bralcem »Sloven. Gospodarja« naznanil.

Krevsam dalje do Batičkarja, kateremu je Horvatov Rudolf »Štajerca« »perštela«. Zabrusim mu par gorkih skozi vūha, zakaj se da tako pogovoriti.

Zdaj sem pa mislil, da bo čas iti domov. Poprej bi se rad še nekoliko pokrepčal. Pa kam hočem iti? K Horvatu ne grem, ker tam bi imel gotovo zopet opraviti s »Štajercem«. Pa grem k Peku, si mislim, in tako tudi storim. Naročim si za en »zeksar« »karpatenpiter« in žemljo. Dobim naročeno, se pokrepčam nekoliko in še le zdaj se ozrem okrog sebe. In kaj zapazim? Ravno za mojim hrptom kobaca grozno napihnjena ptujska žaba. Hitro jo bacnem iz stene pod duri, na jezo še spijem za en groš; ko sem šel iz hiše, spodtaknem se v pekov koš in ha, ha, ha! razsikal sem mu žemlje. Teremtete, to Vam je bila komedija. Korondiči pa so jih skupaj brali; jaz pa sem jo hitro pobrisal, da bi mi ne padlo kaj na glavo, ker pekova gospa so strašno huda žena. Ker je tukaj pri nas grozno zanimanje za piskroveza in ker bi ga »Štajerčevi« pristaši posebno radi poznali, se jim bodem, ako bodete gospod urednik dovolili, v kratkem v Vašem listu predstavil.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Čudne, da smešne razmere vladajo pri nas. Muhič in Vučina dobivata po pošti ogromno množino pisem, v katerih se obsoja njih dejanje, da sta glasovala pri volitvah v okrajni zastop za nemčursko stranko. Še celo sovjaške babe so sprevidele, kako narodno nesrečo sta nam ta dva nakopala. No, preti se s tožbo, in Vučina pošilja tistim, o katerih kaj sumi, pisma, naj pridejo na pogodbo, drugače jih izroči sodišču. Le poskusita! Vučina se je nekje izrazil: »Kak do Muhiča volili, tak mo mi.« Muhič so volili očko Bračka in Vučina so tudi volili Bračka. Vrabcu na strehi so pa čivkali, da je Vučina Muhiča pregovoril, naj voli nemčursko. Smeh gre po celem Sovjaku in celi fari, ker so začeli vrabci peti novo pesem. Znabiti so se je naučili v Coblovm prosil. Glasi se tako in je povsem resnična:

„Ko b' Cobla ne b'lo,
tud' Muhiča ne b'lo,
in Bračko bi zletel
s prestola strašno — strašno, uh-juh!“

Da, da, kam ste gledali pri občinskih volitvah?! Tudi naroden kramar Vogrinec se strašansko jezi, pa ne za to, ker je Bračko zmagal, ampak zato, da mu pravijo, da ni naroden, ampak neroden. Človek res ne ve, katero je pravo. On pa se hrabri in pravi, »da je Slovenec po starem kopitu!“ Bog mu žegnaj, staro kopito seveda!

Po Seliščih se govori, da je nekaj zelo menilo biti pisano v »Štajercu«, pa je nekdo branil. Pa ne, da bi si mislili, da bi kdo Muhiča, Vučina, Miklna ali Matjašiča notri dal. O ne! Od našega odslega č. g. Bosina. Ne vem, zakaj so tedaj branili. Ker sem ravno sedaj v Seliščih, kjer je vedno nekaj novega, vam moram hitro povedati. Štacunar Vūček ima nove cigarspice. Čista novi so! Papirnati in na konci pozlačeni. In na teh je tiskano (v »Štajerčevi« tiskarni?): »Anton Lasbacher trgovec meschanega blaga c. k. Tabak in Smodnika prodaja v Seliščih. To ima on »sehr gut« natiskano. Tam, kjer pa je tisti »hudi pes«, je pa napisano »Slimmer Hund«. Teremtete! to tudi ni kar si bodi za Selišče, da imajo ondi »Slimmer Hund«. — V Okoslavcih je dobil Bračko prav dobro pod nos. Pri seji je diktiral nemško, pa mu povedo, da to ni tako kakor si gospod oča mislijo, pač pa da se v slovenski občini samo slovensko diktira. In tako je Bračko obmolnil, kakor če bi mu jezik odrezal. Druge občine, posnemajte in kmalu bodo oča vedeli, da se s Slovenci ni šaliti! — Nek Jurjevčan bi se

rad dopadel ljutomerskim nemškim uradnikom in je napisal drugači prav snažno, a nemško pismo, samo »nezgrüntano« dosti kozlov, slovničnih in pravopisnih je bilo, tako da so se vsi smejali ter imeli za norca vse Slovence. Jurjevčani, tega več ne delajmo! — Vojaški novinci zapuščajo rojstni dom. Vse je žalostno, in mnogo solz se pretoči ob slovesu; koliko pa še skrivaj! Pa nič ne pomaga, ker: »Za brambo domovine — skliče cesar svoje sine«; ti pa ga ubogajo, akoravno marsikateremu ob slovesu poka srce.

Tako smo pogledali malo po jurjevski fari. Če bo pa kaj trebalo, pa že povemo!

Iz Korondičberga nad Peklom. »Ta preklicani lovec, ki nam je spet pokradel te naše lepe živalice. Da bi jih vsaj plačal, ne pa da odide z njimi meni nič, tebi nič! Še ne vpraša nikogar!« Tako so klepetale vrhovske klepetulje, ko sem jim zadnjič korondiče pobral. Posebno jedna je v jednomer jeziku sukala: »In ta lovski tat...! Oh uboga moja živalica!« — Žal mi je postalo, da sem jim te nedolžne živalice pobral in sklenil sem, se podati v puščavo — se pokorit. Kje pa še puščavo najti? to še je bilo vprašanje! Listam po koledarju in res najdem: Sv. Lovrenc v Puščavi. V to puščavo sem se namenil podati najmanj štirinajst dni. Zato se napotim k Škrinjarskemu rudarju, da vzamem od njega slovo. Rudar mi je postregel z dobrim vinom ter mi omenil, da bi mi zraven lovske uniforme kaj lepo pristojala cepikliška kapa. »Kje pa jo hočem dobiti?« ga vprašam. »K Babocu si ne upam, ker sem mu zadnjič korondiča ukradel.« »E kaj ni drugih krojačev!« mi odgovori. »Pa idi v Bišečki vrh k krojaču Bastjanovemu Janžeku, ki je črmlenski advokat.« »Ta je pa pravi!« mu odgovorim ter se takoj odpeljem po kapo. Cepikl pustim zunaj, sam pa se podam v hišo, kjer hitro kupim kapo. Ko pa si mislim zopet sestiti na cepikl, zapazim, da je v gumi na kolu luknja. Hitro pogledam, kaj bi neki bilo. »Pa tristo šmentov!« V gumiju je bil žnidarjev korondič, ki mi je mislil cepikl uničiti ter se je iz strahu pred menoj skrtil. »Čakaj spaka!« si mislim. Zakrpal sem kolo, vsedel se na cepikl ter halo naprej. Ej, to vam je bila štima, ko se je korondič sukal v kolesu. Ljudje so mislili, da so prišli odkod tudizokarji. Ta škoda, katero mi je mislil ta korondič prizadjeti, me je tako razjezila, da sem pozabil na puščavo ter sem sklenil svoje love nadaljevati in sicer takoj, ker sem imel tudi gver in respetlin seboj. Da tudi svoje velike torbe nisem doma pozabil, je samo ob sebi umevno. Pripeljal sem se do Belečevega Frančka pod »britofom«, namreč ta istega, ki ga je tako mrličev strah, da si je naročil korondiča, ki bi ga naj stražil. Pa kako zanesljiva straža je to, lahko posnemamo iz tega, da sem ga jaz brez vsega truda spravil v torbo. Od tod se peljam v Ločki vrh k Čehu, kjer zagledam korondiča, ki je stal nad vratmi ter držal smrekov vršič kvišku. Tudi tega si prisvojim. Od tod se peljam dalje. »Pa kaj hudirja neki drdra?« Proti meni je letel Pajnhov, na katerem se je peljal lep korondič. Namerim puško »Pok!« Pajnhov oddrda mimo me, korondič pa je ležal stegnjen v grabi. Naložim si ga v torbo ter se podam k Olčevemu Frančku po dobro rejenege korondiča. Ko tudi tega dobim, kakor tudi pri Strahečevem Poltu v Ločiču, podam se h Golobu krčmarju, da si pogasim žejo. Ko pridem v hišo, kličem natakraje na vse kriplje, pa ni prišel nobeden. Grem gledat v zadnjo hiško, kjer najdem Goloba, ki je namesto kukovce korondiča božal. Ta čas, ko mi je natakal vino, prisvojim si korondiča, izpijem potem vino ter odrčim v Trnovce k Bračičevemu Naceku. »Tri sto medvedov, ali imajo krta v steni?« si mislim. Pogledam z respetlinom, kaj bi bilo. Bil je korondič, katerega hitro izkopljem ter vtaknem v torbo. Nacetu pa bi svetoval, naj raje korondiča opusti, sicer se mu steno podkoplje, da se na njega zvali, kakor se je že zgrudila na njegovo ženo. Ali pa ga naj vsaj močno za-